Ще буйнолистий серпень божеволів
Плодами Спаса й золотим зерном,
А вже нудьга вливалася поволі
У втішну душу, мов терпке вино.

В спекотнім небі, стомленім і голім,
Іще сивіли далі полином,
А вже руділи смутками тополі
Над битим шляхом за моїм вікном.

Усе минає ув обіймах часу.
Колись і ми хитнемось до зими,
Колись надії забринять крильми

І відлетять за три моря дочасно.
Лише одне розраджує серця —
Все діється за волею Творця.